

[Inger Stilling Pedersen]

livet og ser, hvordan ordningen egentlig fungerer.

Jeg tror også, vi skal se på husstandsindkomsten, altså ægtefælleindkomsten. Den lægges oveni. Jamen er det rimeligt i alle tilfælde? Hvis nu en person er syg og svagelig og har brug for hjælp, hvorfor skal den person så ikke uafhængigt af ægtefælleindtægt have den hjælp, der er behov for? Man kan vel så bede om, at den person bliver indlagt på et plejehjem eller en institution eller et andet sted for at blive passet.

I langt højere grad må vi altså prioritere. Vi vil gerne have, at man skal opholde sig i eget hjem, og man skal have lov til at være der, men samfundet skal yde al den hjælp, der er nødvendig for, at man kan være i eget hjem.

Og husk så på – også til hr. Jørgen Winther – at det er langt, langt billigere, når folk er i eget hjem, også selv om man skal give noget ekstra hjælp, end hvis de er på et plejehjem eller et hospital. Der er overhovedet ingen sammenligning.

Vi håber på en god udvalgsbehandling.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg er desværre ikke i stand til at takke et flertal for tilslutning, men jeg vil dog gerne takke regeringspartiernes ordførere og også Kristeligt Folkeparti for den principielle tilkendegivelse, at man ikke er imod betaling.

Som bekendt indgik regeringen en finanslovsaftale om at udskyde iværksættelsen af den gratis hjemmehjælp, men tilkendegav samtidig i december måned, at vi ville fremlægge et forslag om en ny betalingsordning.

Når vi er landet på en model, der foreslår, at man maksimalt skal betale for tre timer, har det selvfølgelig en begrundelse.

De tre timer svarer godt og vel til det, man får tildelt, når man har behov for rengøringshjælp og almindelig hjælp til den daglige husførelse. Er man alvorligt syg og skal have mere hjemmehjælp og andre ydelser, vil det, der ligger ud over de tre timers hjemmehjælp, altså være gratis.

Når vi har ønsket at bevare en betaling, hænger det sammen med, som også hr. Jørgen Winther gjorde rede for, at det, man vil opleve, og det, man regner med, er, at der vil blive et øget pres på ordningen, hvis man gør hjemmehjælpen fuldstændig gratis.

Det har ikke noget at gøre med, at det er at foretrække frem for at flytte folk på plejehjem. Det er ikke det, det handler om. Det er slet ikke den problemstilling. Som andre har gjort rede for det, er en række ældre mennesker faktisk berettiget til varig hjemmehjælp, men klarer sig med privat hushjælp, og det er det, man så gerne vil have gjort til offentligt ansatte og offentligt uddannede.

Jeg kan så have mine lumske eller bange anelser om, at den pågældende private hushjælp ikke ville kunne blive antaget og ikke ville kunne blive uddannet i tilstrækkeligt omfang.

Det er ikke, som fru Tove Niemann sagde, utænkeligt, at pensionisterne er imod det. Jeg har på utallige møder i pensionistforsamlinger fået advarsler mod at gå ind for gratis hjemmehjælp. Man er godt klar over, hvordan realiteterne er: Der vil blive mangel på personale, og kommunerne vil blive nødt til at stramme visitationsreglerne for at kunne klare efterspørgslen.

Kommunernes Landsforening har tidligere vurderet, at det vil gå ud over mellem 60.000 og 70.000 mennesker. Men det er der selvfølgelig ingen der kan vide, før det er sket.

Det er altså det, man kan komme ud for, og det var baggrunden for, at jeg i efteråret foreslog, at vi skulle udsætte den her sag i et halvt år, så vi fik tid til at se nøjere på sagen.

Selve forslaget om at nedsætte maksimumsbetalingen fra seks timer til tre timer er begrundet i hensynet til at dæmpe samspilsproblemet.

Fru Inger Stilling Pedersen spurgte, om det ikke stadig væk er sådan, at man kan risikere at komme op på en marginalprocent på over 100, altså at man kan have mindre til rådighed, hvis man har en lille indtægt. Jo, sådan er det stadig væk. Nu afhjælper vi samspilsproblemerne på anden vis, men det er rigtigt, sådan er det. Når vi indfører betaling for maksimalt tre timer, kommer man ikke op over 100 pct. Det maksimale er 88 pct., og det findes kun i et kort interval. Disse beregninger vil jeg selvfølgelig sende til Folketingets Socialudvalg.

Ordningen har været grundigt diskuteret, også – efter råd og efter aftale med nogle af de partier, som i dag har vendt sig imod forslaget – med Kommunernes Landsforening og repræsentanter for de to store hovedstadskommuner. Selvfølgelig er der også blandt repræsentanter-